

La Rambla de Figueres, en acústic

Text i foto > JOSEP M. SANSALVADOR, escriptor

L'home del trespeus i la càmera ha mirat de buscar una bona posició a la placeta baixa de la Rambla de Figueres. Vol fer una fotografia que capti l'ambient nocturn dels primers dies de setembre, enmig de l'esclat festiu i musical del festival de festivals, d'aquell que en tanca la temporada. És tard, fa estona que és fosc. El monument a Monturiol, avui, no el contempla ningú. No hi ha jubilats que badin a la balustrada. Ni mainada que contribueixi a polir la pedra rosolant de cul pels improvisats tobogans a banda i banda de la baluerna que homenatja l'inventor del submarí. Si

quedava cap estornell a les capçades dels plàtans, ja fa estona que ha volat ben lluny. La Rambla és plena a vessar, això sí, de grupets, colles, parelles, jovent... tothom pendent del concert que està a punt de començar. Els músics han irromput a l'escenari del capdamunt del passeig i saluden: «Bona nit, malparits!».

Tot l'estiu, l'Empordà és un devessall de festivals musicals. N'hi ha de solemnes, n'hi ha de populars, n'hi ha de refistolats. De tota mida. Algunes platees i graderies es basteixen a base de mecanos efímers en paratges amplis, esbatanats, que siguin capaços de suportar ni-

vells de decibels estratosfèrics i el tràfec de persones a l'estil d'un formiguer. D'altres busquen el recolliment gairebé místic d'un temple o d'un claustre que pugui acollir una orquestra de cambra o les àries delicades d'una soprano. A Figueres, durant tres o quatre dies, no miren prim. L'Acústica s'ha convertit en l'aparador musical del país, en un festival majúscul que clou, com un castell de focs artificials, setmanes i setmanes d'actuacions de tot estil repartides al nord i al sud del Montgrí. Les gràcies de l'Acústica, al bell mig de Figueres, són diverses. Hi ha un predomini d'actuacions de grups i solistes de primera fila. Tot de franc. Els diferents escenaris es reparteixen pel rovell de l'ou urbà i tota la ciutat s'amara d'un aire que és una barreja de ganes de retrobament, de proximitat d'inici de curs i de colofó monumental de la temporada d'estiu. Tots els festivals en un, a l'aire lliure: això és l'Acústica. A celebrar-ho.

La Rambla n'és l'escenari principal. El passeig quotidià, reposat i plàcid, de l'antiga riera coberta, cedeix per uns pocs dies el protagonisme als concerts. S'inunda d'un altre tipus de personatges, molt diferents dels que el poblen durant la resta de l'any. El Museu del Joguet, el Museu de l'Empordà, els cafès centenaris, les cases nobles i els comerços amb solera es difuminen durant aquell cap de setmana d'inici de setembre i fan com si no hi fossin. Els actors principals, ara, són els músics que hi actuaran i els milers de visitants que formaran part del públic, recital rere recital...

El fotògraf es veu negre per aconseguir la imatge ambiental que confiava obtenir. Neta de personatges o amb figurants esvaïts no copsaria l'espès ambient festiu noctàmbul que es respira a la Rambla. Al final, accedeix a les peticions: «Fes-nos una foto, que avui és festa!»; i pensa que també hi ha paisatges indissolubles de les figures.